

Svenska Hjärtan

12.6 - 15.8 2004

Katya Sander

Katya Sander tillhör den yngre generationen danska konstnärer med ett starkt intresse för samhällsfrågor. Förutom att vara konstnär är Sander också aktiv som skribent och redaktör för tidskriften *Øjeblikket* och andra publikationer.

Katya Sanders verk rör sig kring teman som det privata och det offentliga. Hon arbetar med frågor kring språk, identitet, stadsbyggnad och demokrati. Ett led i intresset för det offentliga rummet är också den allmänna plats som olika nyhetsmedia utgör. I Sanders arbeten är betraktaren, eller rättare sagt olika berörda personer, involverade på ett aktivt sätt. Hon utgår från specifika situationer och de personer som ingår i situationen blir delaktiga i verket.

Katya Sander beskriver att hon inte är intresserad av vad konst är utan vad konsten eller konstnären kan göra av de möjligheter som ges. Därför är det också logiskt att hennes projekt näsan alltid rör sig utanför gallerirummet, eller hämtar sitt material från mer vardagliga platser.

En betydande del av det offentliga, det gemensamma utgörs av språket. I frågan om vilken tillhörighet och identitet människorna har så är namngivningen central. I projektet *Om jag ger dig ett namn, ger du mig ett?* undersöker Sander namngivning i förhållande till rum. Hon samlar på klotter från Stockholms offentliga toaletter för att sedan återge de benämningar och namn hon hittat textade på galleriets vägg. På museets egna toaletter kan man läsa ett klottrat citat från Judith Butlers bok *Excitable Speech* (1997): "And what if one were to compile all the names that one has ever been called? Would that not present a quandary for identity? Would some of them cancel the effect of others? Would one find oneself fundamentally dependent upon a competing array of names to derive a sense of oneself? Would one find oneself alienated in language, finding oneself, as it were, in the names addressed from elsewhere?"

Texten ställer frågan om hur någon eller något utomstående, eller om språk överhuvudtaget, kan återge en persons identitet.

Den offentliga toaletten är på en gång ett allmänt rum och ett mycket privat utrymme. Benämningarna som är klottrade

på väggarna säger något både om dem som skrivit dem, och om dem som blir benämnda. De blir ett slags raster av alla de personer som använder toaletterna, och dessutom de personer som finns i deras fantasi. Kanske är listan av klotter på väggen en summa av de namn, av de identiteter som utgör medborgaren i Stockholm?

—
MM

Katya Sander

Katya Sander belongs to a young generation of Danish artists with a strong interest in social issues. Apart from being an artist, Sander also works as a writer and editor of the magazine *Øjeblikket* and other publications.

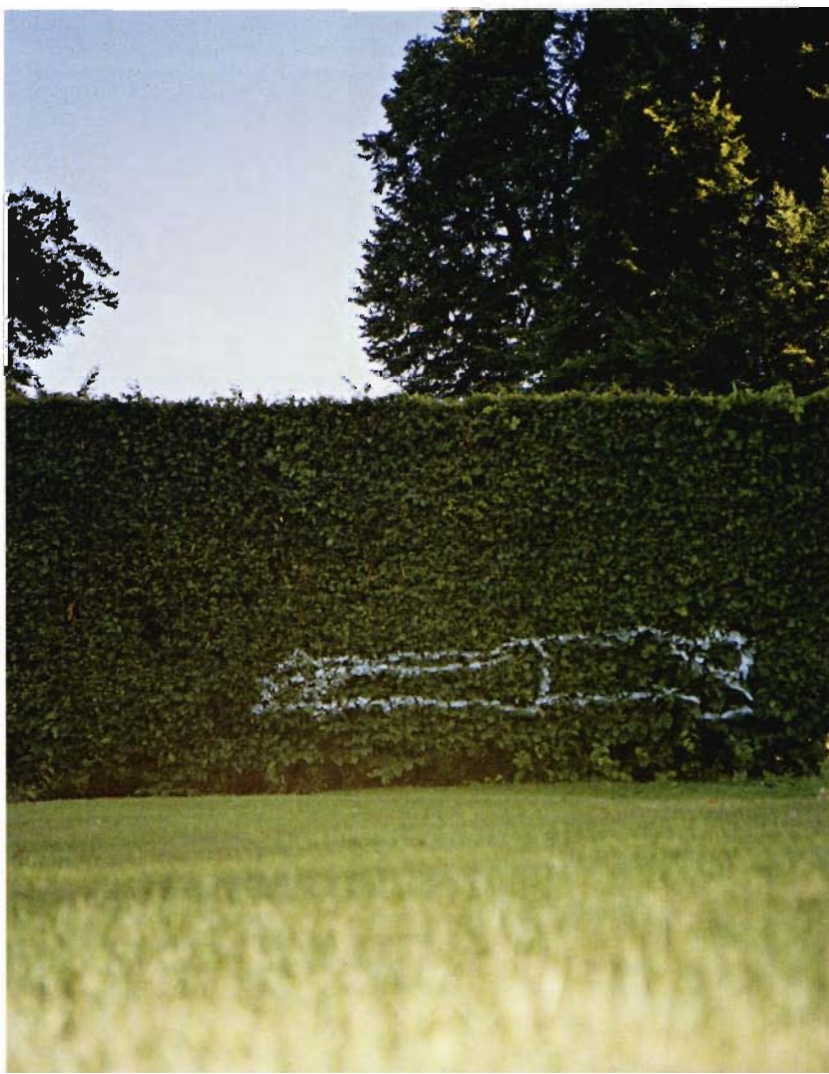
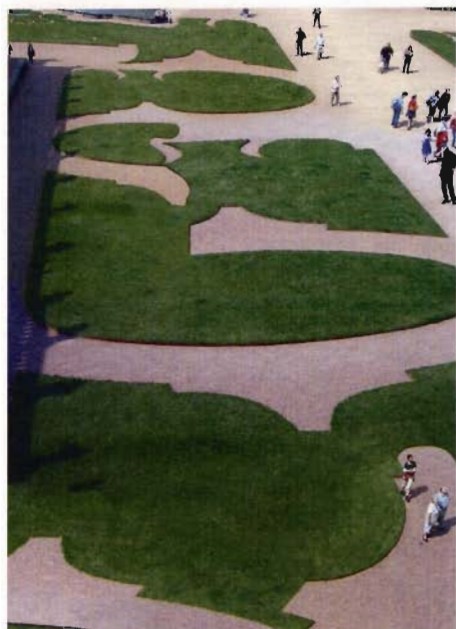
Katya Sander's works revolve around themes such as the private and public domains. She explores language, identity, urban planning and democracy. One element of her fascination with public spaces relates to the public space of the news media. In her works, the viewers, or, more specifically, the people who are affected, are involved actively. She bases her works on specific situations, and

the people engaged in the situation participate in the work. Katya Sander says that she is not interested in what art is but in what art or the artist can make out of the existing possibilities. Therefore, it is only logical that her projects almost always take place outside the gallery sphere, or take their material from more everyday spaces.

A considerable part of the public domain and common ground consists of language. When it comes to belonging and identity, name-giving is a crucial component. In the project *«If I Give You a Name, Will You Give Me One?»* Sander examines name-giving in relation to spaces. She collects graffiti from public toilets in Stockholm and reproduces the names she has found there on the gallery wall. In the museum toilet we find a graffiti quote from Judith Butler's book *«Excitable Speech»* (1997): "And what if one were to compile all the names that one has ever been called? Would that not present a quandary for identity? Would some of them cancel the effect of others? Would one find oneself fundamentally dependent upon a competing array of names to derive a sense of oneself? Would one find oneself alienated in language, finding oneself, as it were, in the names addressed from elsewhere?" The text asks how anyone or anything external, or any language, can convey a person's identity.

The public toilet is both a public space and a very private one at the same time. The names and appellations scribbled on the walls tell us something about the person who wrote them, and the people they refer to. They form a kind of gridwork of all the people who use the toilets, and the individuals who people their imaginations. Perhaps the list of graffiti on the wall is the sum of the names, of the identities, of the people living in Stockholm?

- 1) *Lines & Curves of Desire (Proposal for a park in Dresden)*, 2003
Digitalt behandlat fotografi, foto: Katya Sander
- 2) *Double Cinema*, 2000
New York/Hamburg, videostill, foto: Andrea Geyer
- 3) *Utan titel (Safety Graffiti)*, 2001
Untitled (Safety Graffiti), spraymålad häck i park
Foto: Katya Sander